

се скръбни и тихи разговори. Защото всъ-кога почти се случватъ неволни свидетели, близки другари, които сж видѣли последния угасващъ погледъ, последния трепетъ на устнитѣ, които сж искали да кажатъ нѣщо.

Отъ убититѣ въ нашата рота познавахъ само двама: подофицера Илия Костадиновъ, младъ, храбъръ момъкъ, и единъ отъ четирмата ординарци — сжщото това чернооко, хубаво момче, което видѣхъ да изпращатъ на гарата въ Бургасъ. Тогава той бѣше цѣлъ отрупанъ съ китки. Убили го наблизо до мене, безъ да забележа самъ това.

Сжщата провѣрка ставаше наоколо и въ другитѣ роти. Минаваха наблизо и носилки съ убити и ранени. Казаха, че сж убити и капитанитѣ Ширяевъ и Боботановъ. Трогателни, но кжси и прости сж тия следсмъртни обряди на бойното поле. Нѣма речи, нѣма некролози, вѣнци, тържествени служби. Прошепватъ се само имената, сърдцата болезнено се свиватъ и всички замълчаватъ, защото душитѣ потръпватъ предъ тъмната неизвестностъ, предъ еднаквата участъ за всички. На бойното поле нѣма тая рѣзка и привична граница между живота и смъртъта. Защото отъ тия, които сж останали живи, които хвърлятъ шепа прѣстъ върху гроба на убития другаръ или, най-често, споменаватъ съ болка само неговото име — мнозина отъ тѣхъ сж отбелязанитѣ вече